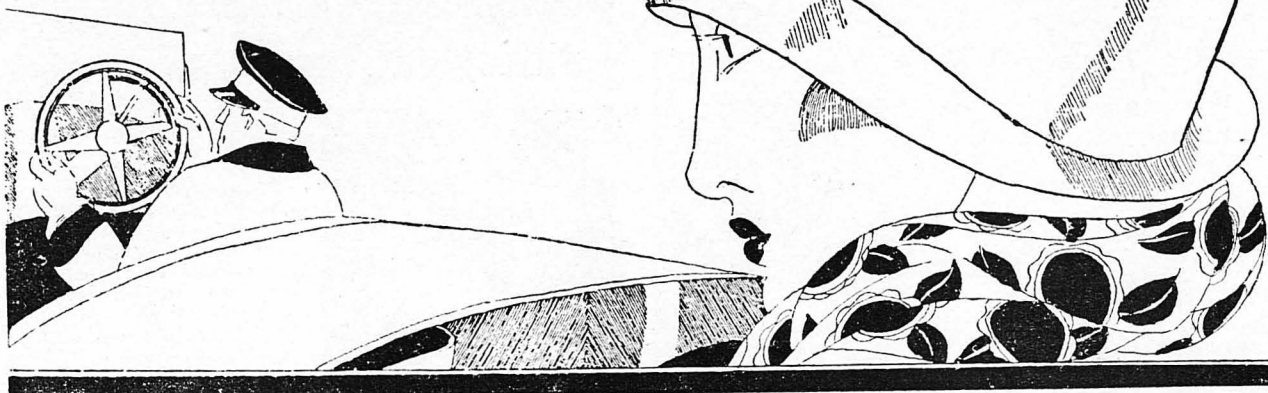

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΣ

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

ΜΑΛΛΑΙΝ

(Μετάφρασις ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ)

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΣΗΝΗ
ΕΝΑ ΔΑΣΟΣ

(Μπαίνουν ή προγκήπια Μαλαίν και ή παραμάνα)

ΜΑΛΛΑΙΝ.—“Ω! τί σκοτεινά πού είν' εδώ!

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Σκοτεινά! σκοτεινά! Τί, μήπως ήθελες τό δάσος νά φωτίζεται σάν σάλα γιορτινή; Έχω δει και πιο σκοτεινά άπ' αυτό, εκεί μάλιστα υπήρχον λύκοι και τσακάλια. Μά κ' εδώ ποιός ξέρει άν υπάρχουν άπ' αυτά; Άλλά, δόξα σοι ό Θεός, μέσ' άπ' τά δέντρα φαίνεται κομμάτι φεγγάρι και κενέν' άστρο.

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Ξέρεις τό δρόμο, παραμάνα;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Τό δρόμο; Μά την πίστι μου, όχι δέν ξέρω τό δρόμο. Φαντάζεσαι πώς μπορούσα νά ξέρω όλους τους δρόμους; Θέλησες νά πής στό ‘Υσσελμόντ’ κ' έγω σέ ακολούθησα’ και νά δώ δεκα ώρες τώρα πού μέ τρυγυρίζεις μέσα σ' αυτό τό δάσος, όπου κοντεύουμε νά πεθάνουμε της πείνας, εκτός άν έν τώ μεταξύ δέ μάς καταβρογθίσουν οι άρκούδες και τά τσακάλια, κι' όλα αυτά για νά πής στό ‘Υσσελμόντ, όπου θά τρέξη νά σε υποδεχτή ό πρίγκηπας Γ'ιαλμάρ μόλις σέ δει νά φθάνης μέ τό πετοι κολημένο στό κόκκαλο, κίτρινη σάν κερένια κούκλα και φτωχή σά μία πού δέν έχει τίποτα για τίποτα.

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Άνθρωποι!

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Μή φοβάσαι! Έλα από πίσω μου.

(Μπαίνουν τριζι φτωχοί)

ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ.—Καλησπέρα!

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Καλησπέρα! ποί βρισκόμαστε;

ΠΡΩΤΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Μέσα στό δάσος.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Τί κάνετε εδώ;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Είμαστε χαμένες.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Είστε μονοχές;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Ναι... όχι, είμαστε εδώ μέ δυό άντρες.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Πού είνε;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Ψάχνουν νά βρούν τό δρόμο.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Βρίσκονται μακριά;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Όχι, όπου νάναι θά γυρίσουν.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Ποιά είνε αυτή ή μικρή; ή κόρη σου;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Ναι, ή κόρη μου.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Δέ λέει τίποτα, μήπως είνε μουγγή;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Όχι, δέν είνε από δώ.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Άδύνατη πού είνε. Πόσο χρόνων είνε;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Δεκαπέντε.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—“Ω! ω!

άρχ'ζει νάναι στον καιρό της... Πού

είνε οι δύο άντρες;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Πρέπει νάναι κά-

που εδώ γύρω.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Δέν άκούω τίποτα. Θέλετε νάρθητε μαζί μας;

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Ρώτα τους για τό δρόμο του ‘Υσσελμόντ.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Ποιός είν' ό δρόμος του ‘Υσσελμόντ;

ΠΡΩΤΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—‘Από ‘δω!

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Ρώτα τους τί άπόγινε στη μάχη; Ρώτα τους άν είνε άλήθεια πώς πέθανε ό βασιλιάς κ' ή βασίλισσα;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Πέθανε ό βασιλιάς και ή βασίλισσα; ‘Ο βασιλιάς Μάρκελλος κ' ή βασίλισσα Γοδελίβα;

ΠΡΩΤΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Ναι, μου φαίνεται πώς πέθαναν.

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Πέθαναν;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Ναι, μου φαίνεται πώς πέθαναν' όλος ό κόσμος ξελοθρέφτηκε άπ' αυτή τη μεριά της χώρας.

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Άλλά δέν ξέρετε από ποτε;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Όχι.

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Δέν ξέρετε πώς;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Όχι.

ΤΡΙΤΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Οί φτωχοί δέν ξέρουν ποτέ τίποτα.

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Έχετε δει τον πρίγκηπα Γ'ιαλμάρ;

ΠΡΩΤΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Ναι.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Παντρεύεται.

ΜΑΛΛΑΙΝ.—‘Ο πρίγκηπας Γ'ιαλμάρ παντρεύεται;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Ναι.

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Μέ ποιάν;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ.—Δέν ξέρω.

(Βγαίνουν όλοι)

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

ΜΙΑ ΣΑΛΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

(Φαίνονται ό βασιλιάς Γ'ιαλμάρ κ' ή βασίλισσα Άννα άγκαλιασμένοι)

ΑΝΝΑ.—Δοξασμένη μου νικητή!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—‘Άννα...

(Τη φιλάει)

ΑΝΝΑ.—Προσοχή, ό γιός σου!

(Μπαίνει ό πρίγκηπας Γ'ιαλμάρ. πάει σ' ένα άνοιχτό παρόθυσο γωρίς νά τους ίδη)

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ Γ'ΚΙΑΛΜΑΡ.—Βρέχει. Μιά κηδεία πάει στό κοιμητήρι' έσκαψαν δυό λάκκους κ' οι ψαλμοί μπαίνουν μέσ' στό σπίτι. Δέ βλέπει κανείς παρά τό κοιμητήρι από όλα τά παράθυρα. Κοντεύει νά φάη τά περιβόλια του πύργου' και νά πού οι τελευταίοι τάφοι κατεβαίνουν ως τη λίμνη. Άνοιγουν τό φέρετρο, θά πών νά κλείσω τό παράθυρο.

ΑΝΝΑ.—Κύριέ μου!

Γ'ΚΙΑΛΜΑΡ.—Δέν σάς είδα.

ΑΝΝΑ.—Μόλις ήρθαμε.

Γ'ΚΙΑΛΜΑΡ.—‘Α!

ΑΝΝΑ.—Τί συλλογίζεστε, κύριε;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Τίποτε, κυρία.
 ANNA.—Τίποτα ; Στο τέλος του μηνός, κύριε..
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Στο τέλος του μηνός, κυρία ;
 ANNA.—Οι ώραιόι σας γάμοι..
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μάλιστα, κυρία..
 ANNA.—Μά, κλησιάζετε λοιπόν, κύριε.
 Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ.—Ναί, πλῆσιάζε, Γκιάλμάρ.
 ANNA.—Γιατί εἰστε ἐστὶ ψυχρός ; Με φεβᾶστε ; Εἰστε σχεδόν σάν παιδί μου τώρα ; καὶ σὰς ἀγαπᾶ σα μητέρα ;—κ' ἴσως πὶο πολὺ κ' ἀπὸ μητέρα ;—δῶστε μου τὸ χέρι σας.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Τὸ χέρι μου, κυρία ;
 ANNA.—Ναί, τὸ χέρι σας ; καὶ κυτῆχτέ με στὰ μάνια ;—δὲ βλέπετε πόσο σὰς ἀγαπᾶ ;—Δὲ μ' ἔχετε ποτὲ φιλήσει ὡς τώρα.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Νὰ σὰς φιλήσω, κυρία.
 ANNA.—Ναί, νὰ μὲ φιλήσετε ; δὲ φιλοῦσατε τὴ μητέρα σας ; Ἐὰ ἤθελα νὰ σὰς φιλῶ κάθε μέρα. Σὰς φνερεῖοῦμον ἀπόψε..
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ἐμένα ;
 ANNA.—Ναί, ἐσὰς. Μία μέρα θὰ σὰς πῶ τὸνερό μου. Τὸ χέρι σας εἶνε κρύο καὶ τὰ μάγουλά σας φλεγισμένα. Δῶστε μου τᾶλλο χέρι. Κ' αὐτὸ εἶνε κρύο καὶ ψυχρὸ σάν ἀπὸ χιόνι. Ἐὰ ἤθελα νὰ ξεστᾶνω αὐτὰ τὰ χέρια ! Εἰστε ἀρρωστοί ;
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μάλιστα, κυρία.
 ANNA.—Ἡ ἀγάπη μου θὰ σὰς γιαιτῆψη.

(*Βγαίνουν*)

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

(*Μπαίνουν ἡ πριγκήπισσα Μαλαὶν κ' ἡ παραμάνη*)

ΜΑΛΑΙΝ (*γέροντας ἀπὸ τὸ κάγκλο μᾶς γερούς*).—Δε γνωρίζω πιά τὸν ἑαυτὸ μου όταν κυτᾶζομαι στὸ νερό !

Ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Κλείσε τὸ πανωφόρι σου ; βλέπουνε τὰ χροῦσὰ χροῦσια τῶν ρούχων σου ; νά, χωρικό !

(*Μπαίνουν δύο γέροι χωρικοί*)

ΠΡΩΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.—Νὰ τὸ κορίτσι !

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.—Αὐτὸ πού ἦρθε σήμερα ;

ΠΡΩΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.—Ναί ; με τὴ γρηιά.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.—'Απὸ πού ἔρχεται ;

ΠΡΩΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.—Κανεὶς δὲν ἔξερε.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.—Αὐτὸ δὲ μοῦ λέει τίποτα καλὸ.

Ποῦ κάθεται ;

ΠΡΩΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.—Στὸ «Γαλάζιο Λιοντάρι».

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.—'Εχει λευτὰ ;

ΠΡΩΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.—Λένε πῶς ἔχει.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.—Θὰ ἔπρεπε νὰ δοῦμε.

(*Βγαίνουν. Μπαίνει, τρέχοντας, μιὰ γρηὴ γυναίκα πὺν κλαίει πάσι καὶ φωνάζει μπρός στὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου τοῦ «Γαλάζιου Λιονταρίου»*)

Ἡ ΓΡΗΑ.—Βοήθεια ! βοήθεια ! Θεέ μου, θεέ μου ! ἀνοίχτε λοιπόν ! Σκοτώνονται μὲ μεγάλα μαχαίρια !

ΟΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ (*ἀνοίγοντας τὴν πόρτα*).—Τί τρέχει ;

Ἡ ΓΡΗΑ.—Τὸ παιδί μου ! Τὸ φτωχὸ μου παιδί. Σκοτώνονται μὲ μεγάλα μαχαίρια ! μὲ μεγάλα μαχαίρια τῆς κουζίνας.

ΦΩΝΕΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΦΥΡΑ.—Τί εἶνε ;

ΟΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ.—Πιαστῆκανε ! Σὲ ποῦ μέρους ;

Ἡ ΓΡΗΑ.—Πίσω ἀπὸ τὸ «Χρυσὸ Ἄστρο», χτυπῆται ὁ γιός μου μὲ τὸ σιδηρουργὸ ἐξ αἰτίας τοῦ καρτιοῦ πὺν ἦρθε σήμερα στὸ χωριό. Εἶνε γιομάτοι αἵματα κ' οἰ διού.

ΟΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ.—Πᾶμε νὰ δοῦμε ! Ποῦ εἶνε ;

Ἡ ΓΡΗΑ.—Πίσω ἀπὸ τὸ «Χρυσὸ Ἄστρο», μπορεὶ κανεὶς νὰ τοὺς δῆ ἀπὸ δῶ.

ΟΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ.—Μπορεὶ κανεὶς νὰ τοὺς δῆ ἀπὸ δῶ ; μὲ μεγάλα μαχαίρια τῆς κουζίνας ; πρέπει νᾶγουν κατακομματιστῆ !

Προσοχὴ ὁ πριγκηπας ! (*Σταματοῦν ὄλοι στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Γαλάζιου Λιονταρίου», σέροντας καὶ τὴ γρηὴ πὺν φωνάζει καὶ χτυπιέται.*

Μπαίνουν ὁ πριγκηπας Γκιάλμάρ κ' ὁ Ἄγκος.)

ΜΑΛΑΙΝ (*στὴ παραμάνη*).—'Ο Γκιάλμάρ !

Ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Κρύψου !

(*Βγαίνουν*)

ΑΓΚΟΣ.—Εἶδατε αὐτὴ τὴ μικρὴ χωρική ;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μόλις.. μόλις..

ΑΓΚΟΣ.—Φαίνεται παράδοξη..

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δὲ μ' ἀρέσει.

ΑΓΚΟΣ.—'Εγὼ τὴ βροῦσω θαυμαστή. Καὶ θὰ μιλῆσω μάλιστα, γι' αὐτὴ στὴν πριγκήπισσα Ἰγλῦνα. Χρειάζεται μιὰν ἀκόλοιθο.

'Ω ! πόσο εἰστε ὄχρός !

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Εἶμαι ὄχρός ;

ΑΓΚΟΣ.—Πόρα πολὺ ὄχρός ! Εἰσθε ἀρρωστος ;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Οχι ἄλλὰ εἶνε, φαίνεται ἡ ἡμέρα οὐτῆ τοῦ φθινοπώρου πὺν εἶνε τόσο γλισρῆ. Δὲ βγήκα διόλου ἀπὸ τὸν πύργο σήμερα καὶ μ' ἔρπαξε ἡ ὑγρασία τοῦ βραδιοῦ στὸ δρόμο.

ΑΓΚΟΣ.—Προσέχετε ! Ἐχει πολλές ἀρρωστειες τὸ χωριό.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ναί, εἶνε τὰ τέλματα. Μὰ νὰ κ' ἐγὼ πὺν βρῶσσομαι μέσα στὸ βοῦρκο ! Κ' ἐγὼ !

ΑΓΚΟΣ.—Τί ;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Προαισθάνθηκα σήμερα τῆς φλόγες τῆς ἀμορτίας, πὺν δὲν τοῦμῶ νὰ τοὺς δῶσω ἕνα ὄνομα !

ΑΓΚΟΣ.—Δὲν καταλαβαίνω.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Οὐτε κ' ἐγὼ κατὰλοβα περισσότερο μερικὰ λόγια τῆς βασίλισσας Ἄννα, ἀλλὰ καὶ φοβάμαι νὰ τὰ καταλάβω !

ΑΓΚΟΣ.—Μὰ τί συνέβη !

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Ασῆμαντα πράματα. Μὰ φοβάμαι αὐτὸ πὺν θ' ἀντικρῶσω ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τῶν γάμων μου.. 'Ω ! 'Ω ! Κῦττα λοιπόν Ἄγκο !

(*'Ελῶ τοῦ δείχνει τὸ βασιλῆ καὶ τὴ βασίλισσα Ἄννα, πὺν φιλοῦνται ὁ ἕνα φωτισμένο παράθυρο τοῦ πύργου.*)

ΑΓΚΟΣ.—Πρόσεχε ! μὴ κυτᾶς θὰ μᾶς δοῦνε !

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Οχι, εἶμαστε στὸ σκοτάδι, κ' αὐτῶν ἡ κάμαρη εἶνε φωτισμένη. Ἄλλὰ κῦττα πὺν ὁ οὐρανὸς ἔγινε κατακόκκινος πάνω ἀπ' τὸν πύργο !

ΑΓΚΟΣ.—Αὐριο θάγουμε μπόρρα.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Καὶ ὁμο αὐτὴ δὲν τὸν ἀγαπᾶ..

ΑΓΚΟΣ.—Πᾶμε !

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δὲ μπορῶ πιά νὰ κυτᾶζῶ αὐτὸ τὸν οὐρανὸ κ' ὁ Θεὸς ἔξερε τί χρώματα ἔχει ἀλλάξει σήμερα ! Δὲν ἔξερε τί μάντεπα τ' ἀπόγευμα μέσα σ' αὐτὸ τὸν πύργο πὺν εἶνε ὄλος δηλητηριῶ σμένος κ' ὄπου τὰ χέρια τῆς βασίλισσας μὲ ἔκαναν νὰ γεμισῶ ἴδρωτα περισσότερο ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑγρασία πὺν γεμίζει ὁ ἥλιος τοῦ Σεπτεμβρίου τοὺς τοίχους.

ΑΓΚΟΣ.—Μὰ τί συνέβη λοιπόν ;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Ας μὴ μιλάμε πιά γι' αὐτὸ !—Ποῦ εἶνε ἡ μικρὴ χωρική.

(*Φωνὴς μὲς στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Γαλάζιου Λιονταρίου»*.)

ΑΓΚΟΣ.—Τί εἶνε ;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δὲν ἔξρω. Ὅλο τὸ ἀπόγευμα μιὰ παράδοξη κίνησι βασίλευε στὸ χωριό. Πᾶμε. Μία μέρα θὰ καταλάβωσ αὐτὸ πὺν σοῦ εἶπα σήμερα.

(*Βγαίνουν*)

ΕΝΑΣ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ (*ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου*).—'Εφυγε !

ΟΛΟΙ ΟΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ (*στὸ καιῶφλι*).—'Εφυγε ; — Τώρα μποροῦμε νὰ δοῦμε !—Πὺν θὰ ἔχουν γεμισῶ αἵματα ! Μπορεὶ καὶ νᾶγουν σκοτωθῆ.

(*Βγαίνουν ὄλοι*)

ΣΚΗΝΗ ΙV

ΕΝΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

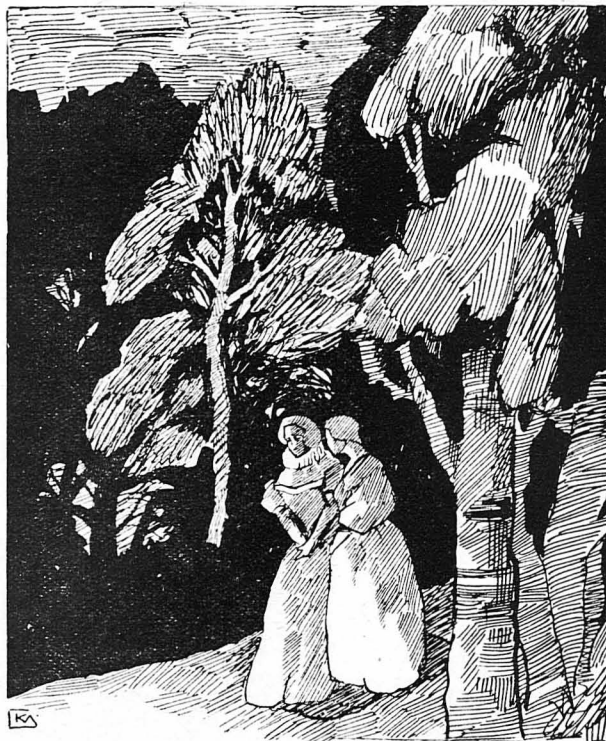
(*Φαίνεται ἡ βασίλισσα Ἄννα, ἡ πριγκήπισσα Ἰγλῦνα, ἡ πριγκήπισσα Μαλαὶν, ντυμένη σάν ἀκόλουθος, καὶ μιὰ ἀκόλουθος.*)

ANNA.—Φερτε ἕνα ἄλλο πανωφόρι.—Μοῦ φαίνεται πὺν τὸ πράσινο θὰ πῆγαινε καλύτερα.

ΥΓΑΥΑΝΑ.—Δὲν τ' θέλω.—πανωφόρι πράσινο σκοῦρο σὲ φόρεμα πράσινο ἀνοιχτὸ !

ANNA.—Δὲν ἔξρω.

ΥΓΑΥΑΝΑ.—Δὲν ἔξρω ! δὲν ἔξρω ! Δὲν ἔξερετε ποτὲ τίποτε όταν

'Ἡ Μαλλαὶν καὶ ἡ παραμάνη μέσα εἰς τὸ δάσος. — Μέσ' ἀπὸ τὰ δένδρα φαίνεται κομμάτι φεγγάρι καὶ κανέν' ἄστρο.

πρόκειται για τους άλλους.

ANNA.—'Εν'α μη θυμώνης! Φέρεις ένα άλλο πανσφόρι,
 Η ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ.—Αυτό, Κυρία;
 ΥΓΛΥΑΝΑ.—Ναί.—'Ω! ναί!
 ANNA.—Ναί.—γύρισε.—ναί, ναί, αυτό σου πάει στην έντελεια
 όμορφα.
 ΥΓΛΥΑΝΑ.—Και τα μαλλιά μου;
 ANNA.—Θά έπρεπε να τ'αρίξεις ακόμα λίγο στο μέτωπο.
 ΥΓΛΥΑΝΑ.—Που εινε ο καθρέφτης μου;
 ANNA.—Που εινε ο καθρέφτης της; (στη Μαλαίν). 'Εσύ, δεν
 κάνεις τίποτα; Φερε τον καθρέφτη της!—'Εχει όχτω μέρες εδώ
 και δε θά μάθη ποτέ τίποτα!—Μήπως ηρθες άπ' τ'ο φεγγάρι;—
 'Ελα, κουνήσου λοιπόν! Που είσαι;
 ΜΑΛΑΙΝ.—'Εδώ, Κυρία.
 ΥΓΛΥΑΝΑ.—Μά μη γένης έτσι τον καθρέφτη!
 ANNA.—Ναί, έτσι!—άσε τα μαλλιά σου ν' απλωθούν στους
 ώμους.—Δυστυχώς όμως θά εινε πολύ σκοτεινά στο δάσος.
 ΛΓΛΥΑΝΑ.—Θά εινε σκοτεινά;
 ANNA.—Δε θά σε δει καθόλου;—βαρεία σύννεφα σκεπάζουν τ'ο
 φεγγάρι.
 ΥΓΛΥΑΝΑ.—Μά γιατί θέλει να πάω στο δάσος! Νά εινε 'Ιού-
 λιος, η τουλάχιστο μέρα, αλλά τή νύχτα, στο φθινόπωρο! κάνει κρύο!
 βρέχει! Φυσάει άερας! Νά βάλω κοιμητήρια;
 ANNA.—Βέβαια.—'Αλλά πάμε... (Της μιλάει στο αυτί).
 ΥΓΛΥΑΝΑ.—Ναί.
 ANNA (στη Μαλαίν και στην άκλόιθο).—Πηγαίνετε και μη γυρι-
 σετε πριν σάς φωνάξουν.

(Βγαίνουν η πριγκήπισσα Μαλαίν και η άκλόιθος).

ΣΚΗΝΗ V

ΕΝΑΣ ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΙΟΥ

(Μπαίνει η πριγκήπισσα Μαλαίν.—'Χτυ-
 πεί μια πόρτα στο βάθος τ'ο διαδρόμου).

ANNA (άπό μέσα).—Ποιός εινε;
 ΜΑΛΑΙΝ.—'Εγώ!
 ANNA.—Ποιός, έσύ;
 ΜΑΛΑΙΝ.—'Η πριγκήπισσα Μα... η
 κουνούργια άκόλουθος.
 ANNA (μυσιολογώντας την πόρτα). Τι
 έρχεται να κάνει εδώ!
 ΜΑΛΑΙΝ.—'Ερχομαι έκ μέρες του
 πρίγκιπα Γκιαλιμόρ...
 ANNA.—Ναί, ναί, έτοιμη εινε! έρ-
 χεται! μιιά στιγμή! Δεν ειν' ακόμα ο-
 χτώ η ώρα.—άφησά μας.
 ΜΑΛΑΙΝ.—'Ενας αξιωματικός μου
 ειπε πως δεν θά πάη.
 ANNA.—Ποιός δε θά πάη;
 ΜΑΛΑΙΝ.—'Ο πρίγκιπας Γκιαλιμόρ
 στο ραντεβού.
 ANNA.—'Ο Γκιαλιμόρ δε θά πάη στο
 ραντεβού; Γιατί;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Γιατί έφυγε άπ' τον
 πύργο!
 ANNA.—Που πήγε;
 ΥΓΛΥΑΝΑ (άπο μέσα).—Τι εινε;
 ANNA.—'Ο πρίγκιπας έφυγε άπ' τον
 πύργο!

ΥΓΛΥΑΝΑ (άπό τ'ο μισόγειμα της πόρτας).—Πώς;
 ANNA.—'Ο πρίγκιπας έφυγε άπό τον πύργο;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί.
 ΥΓΛΥΑΝΑ.—Δεν εινε δυνατό!
 ANNA.—Που πήγε;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Δεν ξέρω. Μου φαίνεται πως πήγε στο δάσος και
 παράγγειλε να πουν πως δε θά μπορούση ν'ορθή στο ραντεβού.
 ANNA.—Ποιός στά ειπε αυτά;
 ΜΑΛΑΙΝ.—'Ενας αξιωματικός.
 ANNA.—Ποιός αξιωματικός;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Δεν ξέρω τ'ονόμα του.
 ANNA.—Που ειν' αυτός ο αξιωματικός;
 ΜΑΛΑΙΝ.—'Εφυγε με τον πρίγκιπα.
 ANNA.—Γιατί δεν ηρθε να τ'ο πη ο ίδιος;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Του είπα πως θέλατε να μίνετε μόνες.
 ANNA.—Ποιός σε διέταξε να πης 'όλ' αυτά; τι τρέχει λοιπόν;
 Πήγαινε!

('Η πόρτα ξανακλείνει 'Η Μαλαίν βγαίνει).

ΣΚΗΝΗ VI

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μου ειπε να τήν περιμένω κοντά στο συντριβάνι.
 Θέλω να τήν ιδώ μια φορά και νύχτα... Θέλω να δω άν η νύχτα θά
 τήν κάνει ν' αναλάμπη. Δεν έχω δει ποτέ τ'ο φθινοπωρινό αυτό δά-
 σος πιδ άλλοκοτο άπό άπόψε. Δεν έχω δει ποτέ αυτό τ'ο δάσος πιδ
 σκοτεινό άπό άπόψε· σε ποιό φως θά πάμε λοι όν για να ιδωθούμε;
 Δε διακρίνω τα χέρια μου! Μά τι ειν' όλα αυτά που γυαλίζουν
 γύρω μου; 'Όλες η κοκκοβαγιες τού πάρκου ηρθαν εδώ; Φευ-
 γάτε! Φευγάτε! στο κοιμητήρι! κοντά στους πεθαμένους! (Τους
 ελύνει χρώματα). Προσούη! έρχεται! Μην ειν' ο άνεμος; 'Ω, πως τα
 φύλλα πέφτουνε γύρω μου! Και πως τα σύννεφα τρέχουν άπάνω

στο φεγγάρι! Μά εινε τα φύλλα της τιτιάς που πέφτουν άπάνω στα
 χέρια μου! Δεν ειδα ποτέ αυτό τ'ο δάσος πιδ άλλοκοτο άπό ά-
 πόψε! Δεν ειδα ποτέ πιδ πολλά κακά σημάδια. Νά τήν.

(Μπαίνει η πριγκήπισσα Μαλαίν)

ΜΑΛΑΙΝ.—Που εινε, κύριε;
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Εδώ.
 ΜΑΛΑΙΝ.—Που λοιπόν Δε βλέπω.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Εδώ, κοντά στο συντριβάνι. Θά δη ό ένας τόν
 άλλον μίσα στή λάμψη τού νερού; Εινε άλλοκοτα εδώ άπόψε.
 ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί! φοβάμαι! 'ά! σ'ας βρήκα!
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Γιατί τρέμεις;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Δεν τρέμω.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δε σε βλέπω. 'Ελα εδώ· έχει πιδ πολύ φως, και γύ-
 ρισε λίγο τ'ο κεφάλι πρós τόν ουρανó. 'Άλλοιώς μου φαίνεσαι ά-
 κόψε! Θάλεγε κανείς πως τα μάτια ειν' άνοιγμένα άπόψε. Θάλεγε
 κανείς πως η καρδιά μου εινε μισανοιγμένη άπόψε... Μά μου φαί-
 νεται πως στάληθαι ε'σο όμορφη! Μά είσαι άλλοκοτα όμορφη,
 'Υγλύνα! Μου φαίνεται πως ποτέ ως τώρα δε σε είχα δει! Κάτι
 εινε όλόγυρo σου άπόψε... Πάμε άλλο, στο φως! 'Ελα!
 ΜΑΛΑΙΝ.—'Οχι ακόμα.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Υγλύνα! ('Η φιλάει· εδω τ'ο συντρι-
 βάνι, πιδ τ'ο σαλείει ο άνεμος, και πέφτει άπάνω τους, γέρονε)
 ΜΑΛΑΙΝ.—Φοβάμαι!
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Πάμε πιδ μακριά...
 ΜΑΛΑΙΝ.—Κάποιος κλαίει εδω...
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μά δεν άκούς πως ειν' ο άνεμος;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Μά τ' εινε 'όλ' αυτά τα μάτια άπάνω στα δέντρα;
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Που; 'Α! Εινε ά κοκκοβαγιες που ζανάθανε.
 Θά της διώξω. (τις ελύνει χρώματα). Φευγάτε! Φευγάτε!
 ΜΑΛΑΙΝ.—Εινε μία που δε θέλει να φύγη.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Που εινε;
 ΜΑΛΑΙΝ.—'Απάνω στην τιτιά.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Φεύγα!
 (Της πετ'ο χρώματα)

"Άλλη άντ' άλλης..."

ΜΑΛΑΙΝ.—'Ω! έρριξες χρώματα έ-
 πάνω μου!
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Ω! φτωγή μου 'Υ-
 γλύνα!
 ΜΑΛΑΙΝ.—Φοβάμαι!
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Φοβάμαι κοντά μου;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Βλέπω φλόγες μέσ' άπ'
 τα δέντρα.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δεν εινε τίποτε· ειν'
 άστραπέτες, έκανε πολύ ζέστη σήμερα.
 ΜΑΛΑΙΝ.—Φοβάμαι! 'Ω! τ' εινε
 αυτό που σκαλίει τή γη μπροστά μας;
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δεν εινε τίποτα· εινε
 ένας τυφλοπόντικας, ένας μικρός φτωχός
 τυφλοπόντικας που κάνει τή δουλειά του
 ΜΑΛΑΙΝ.—Φοβάμαι!
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μά είμαστε μέσα στο
 πάρκο...
 ΜΑΛΑΙΝ.—Εινε τελχη γύρω άπό τ'ο
 πάρκο;
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ναί· εινε τελχη και
 τάφος γύρω στο πάρκο.
 ΜΑΛΑΙΝ.—Και κανείς δε μπορεί να
 μπη;
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Οχι, αλλά υπάρχουν πολλά άγνωστα πράγματα
 που μπαίνουν χωρίς να θέλουν. (Σιωπή)
 ΜΑΛΑΙΝ.—Είμαι λυπημένη!
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Είσαι λυπημένη; Τι συλλογίζεσαι, 'Υγλύνα;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Συλλογίζομαι τήν πριγκήπισσα Μαλαίν.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Πώς;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Συλλογίζομαι τήν πριγκήπισσα Μαλαίν.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Τήν ξέρεις τήν πριγκήπισσα Μαλαίν.
 ΜΑΛΑΙΝ.—Είμαι η πριγκήπισσα Μαλαίν.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Τι;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Είμαι η πριγκήπισσα Μαλαίν.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δεν είσαι η 'Υγλύνα;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Είμαι η πριγκήπισσα Μαλαίν.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Είσαι η Μαλαίν! Μά αυτή εινε πεθαμένη!
 ΜΑΛΑΙΝ.—Είμαι η πριγκήπισσα Μαλαίν.
 ('Εδώ τ'ο φεγγάρι πλανάει μέσ' άπ' τα δέντρα και φωτίζει τή Μαλαίν)
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Ω! Μαλαίν!—Μά, άπό πού έρχεται; και πως ηρ-
 θες ως εδω; Μά πως ηρθες ως εδω;
 ΜΑΛΑΙΝ.—Δεν ξέρω.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Θεέ μου! Θεέ μου! 'Από τι λυτρώθηκα άπόψε!
 Και ποιά πέτρα σήκωσε σήμερα! Θεέ μου! Θεέ μου! 'Από ποιόν
 τάφο βγήκα άπόψε!—Μαλαίν! Μαλαίν! τι θά κάνουμε;—Μαλαίν!...
 Μου φαίνεται πως είμαι στον ουρανó ως τήν καρδιά!...
 ΜΑΛΑΙΝ.—'Ω! κ'έγω! ('Εδώ τ'ο συντριβάνι βλακίζει και σβύνει).
 Κ' ΟΙ ΔΥΟ (σσιφώντας).—'Ω
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μην κλαίς· μη φοβάσαι. Εινε τ'ο συντριβάνι.
 ΜΑΛΑΙΝ.—Τι ειν' εδω; τι εινε; Θέλω να φύγω; θέλω να φύγω!
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μην κλαίς.
 ΜΑΛΑΙΝ.—Θέλω να φύγα.
 ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Εσώπαις· πάμε άλλο. (Φεύγει). (άκολουθεί)